

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **D. T. W.**, zastoupeného Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Helénská 4/1799, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-17626-5/ČJ-2014-930310-V231 ze dne 19. ledna 2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 1 A 9/2015 - 51 ze dne 2. dubna 2015,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4.114 Kč, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce, státní příslušník Etiopie, pobýval na území České republiky od roku 1987, kdy přicestoval letecky do Prahy a následně zde studoval a dosáhl titulu inženýra. Platnost posledního žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia skončila 31. prosince 2002. Dne 5. května 2014 kontrolovala žalobce hlídka Policie České republiky, přičemž žalobce neprokázal svou totožnost. Hlídka proto žalobce v souladu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajistila. Následujícího dne mu bylo oznámeno zahájení správního řízení o vyhoštění na základě skutečností, že na území České republiky pobýval od 1. ledna 2003 do 5. května 2014 bez platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a dále na základě toho,

že zde nejméně od 21. dubna 2014 (kdy měl údajně ztratit svůj cestovní pas) do 5. května 2014 pobýval bez cestovního dokladu. Dne 11. září 2014 vydalo Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy rozhodnutí č. j. KRPA-177242-46/ČJ-2014-000022, jímž žalobci uložilo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) body 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, byla stanovena na tři roky. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které zamítla žalovaná napadeným rozhodnutím. Žalobci nedal za pravdu ani Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“), který jeho žalobu proti odvolacímu rozhodnutí zamítl rozsudkem označeným v návěti.

[2] Podstata kasační stížnosti, kterou žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu, spočívá v tom, že se soud nedostatečně vypořádal se stěžovatelskými námitkami proti obsahu závazných stanovisek Ministerstva vnitra k možnosti stěžovatelova vycestování do země původu. Jedná se o stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 7. května 2014, č. j. KRPA-177242/ČJ-2014-000022, které posloužilo jako podklad pro prvostupňové správní rozhodnutí vydané Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, a dále o potvrzení tohoto stanoviska ministrem vnitra dne 1. prosince 2014 pod č. j. MV-145461-2/OAM-2014 na základě žádosti odvolacího orgánu. Stěžovatel poukázal zejména na to, že mu v Etiopii hrozí pronásledování jakožto (třeba i jen domnělému) odpůrci vládnoucího režimu, a to jednak proto, že je vysokoškolsky vzdělaný, dále proto, že je amharské národnosti, a konečně též proto, že jeho dva bratři, kteří sloužili jako vysocí vojenští důstojníci za vlády Mengistu Haile-Mariam, byli zavražděni (podle stěžovatele se tak stalo z politických důvodů) a on by s nimi mohl být po návratu spojován. Závazná stanoviska přitom podle stěžovatele na jeho obavy neodpovídají, situaci v Etiopii popisují zkresleně a neodkazují na žádné informační zdroje. Stěžovatel vylíčil svůj pohled na stav v zemi svého původu a odkázal na řadu internetových zdrojů. Přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že městský soud se nedostatečným odůvodněním svého rozhodnutí dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. K tomu stěžovatel odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS.

[3] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 7. května 2015. Uvedla prakticky pouze to, že se stěžovatel zdržoval na území ČR nelegálně, čímž se ovšem s obsahem kasační stížnosti zcela mýjí.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že institut nepřijatelnosti kasační stížnosti se v daném případě neuplatní, neboť se podle § 104a odst. 1 s. ř. s. vztahuje pouze na kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany, mezi něž řízení o správním vyhoštění nespadá. Nejvyšší správní soud nicméně kasační stížnost vyhodnotil jako nedůvodnou.

[5] Stěžovatel poukazuje v kasační stížnosti zejména na to, že městský soud nedostatečně podrobně přezkoumal závazné stanovisko ministra vnitra, jež bylo podkladem napadeného správního rozhodnutí. Městský soud, jakkoliv své zamítnutí žaloby v části týkající se závazného stanoviska formuloval stručně, poukázal např. na to, že stěžovatel na počátku správního řízení o vyhoštění uváděl jen obecné skutečnosti bránící mu v návratu do vlasti. Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatel skutečně při podání vysvětlení po svém zadržení dne 6. května 2014 neuvedl na výslovný dotaz žádné nebezpečí ani překážky, které by mu bránily ve vycestování do země původu – zmínil pouze v jiné části výpovědi, že nesouhlasí se současnou vládou v Etiopii a z důvodu současné politické situace se nechce do země vrátit. Konkrétní důvody pro své obavy z návratu (amharský původ, smrt bratrů) specifikoval až v odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění a v žádosti o azyl. Nejvyšší správní soud nadto nemohl přehlédnout, že jedním ze stěžejních

pokračování

argumentů stanoviska, jímž ministr vnitra potvrdil dne 1. prosince 2014 předchozí závazné stanovisko Ministerstva vnitra, byl fakt, že stěžovatel podle své vlastní výpovědi navštívil během svého nelegálního pobytu v ČR dvakrát Etiopii (naposledy v roce 2009 nebo 2010), přičemž nezmínil v této souvislosti žádné potíže se státními orgány. Stěžovatel byl rovněž opakovaně v kontaktu se Zastupitelským úřadem Etiopie v Berlíně, kde si nechával (rovněž bez jakýchkoliv problémů) prodloužit cestovní pas. Tyto skutečnosti stěžovatel v žalobě (resp. v doplnění blanketní žaloby ze dne 27. února 2015) nijak nezpochybnil, ba vůbec se k nim nevyjádřil, tudíž lze těžko vytýkat městskému soudu jeho závěr, že „*ministerstvo vnitra učinilo v rámci závazného stanoviska kvalifikovanou úvahu, že v případě žalobce neexistují evidentní překážky vycestování, jež by bránily návratu do jeho země původu*“. Ze všech těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud zhodnotil věc správně, neboť v případě stěžovatele nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy v případě jeho vycestování do země původu ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Proto vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku městského soudu v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[6] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[7] Městský soud ustanovil v řízení o žalobě stěžovateli právním zástupcem advokáta. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatele v řízení o kasační stížnosti odměna za jeden úkon právní služby, a to podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (návrh ve věci samé – kasační stížnost) ve výši 3.100 Kč za jeden úkon a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 3.400 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku 714 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a to na 4.114 Kč za jeden úkon právní služby. Odměna bude zástupci stěžovatele vyplacena na účet, který uvedl ve vyčíslení odměny adresovaném městskému soudu ze dne 7. dubna 2015 (č. l. 49 soudního spisu). K tomu byla stanovena přiměřená jednoměsíční lhůta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu